

[Jørgen Jensen]

bør dækkes over uddannelsessystemet. Der er således på nuværende tidspunkt plan om at ændre de gældende regler. Men hvordan er de gældende regler? De er et resultat af de administrative bestemmelser, som er skarpere end det, der står i loven, og derfor nævnte jeg netop, at ombudsmanden bl.a. har opfordret en kvinde til at lægge sag an mod direktoratet. Nu ændrer man loven, så den bliver skærpet, og derfor er dette en skærpelse på disse områder.

Hvad angår spørgsmålet om deltid og arbejdsfordelingsordning vil jeg gøre opmærksom på, at det, vi diskuterer her, ikke er, om vi skal have deltid eller ikke deltid, men er et spørgsmål om den supplerende understøttelse. Arbejdsministeren har været arbejdsminister i to regeringer, hvis politik netop har været årsag til, at vi har mennesker på deltid med supplerende understøttelse. Hvorfor ansætter man f.eks. støttepædagoger på deltid? Det gør man bl.a., fordi regeringens økonomiske politik har skabt vanskeligheder for kommunerne. Man nedskar antallet af ansatte i uddannelsessystemet og skabte dermed problemer for nogle børn, som skulle have undervisning af støttepædagoger, og for at løse dette problem ansatte kommunerne nogle støttepædagoger på deltid, så de kunne få en supplerende understøttelse og børnene alligevel kunne få undervisning af en støttepædagog.

Hvorfor ansættes bibliotekarer på deltid? Af akkurat samme grunde, nemlig at man ikke vil ansætte dem på fuldtid. Hvorfor ansætter man magistre og andre i undervisningssystemet på deltid? Fordi regeringens politik sådan set tvinger til det. Jamen, så er det da at vende tingene på hovedet, når man vil tvinge deltidsansættelser igennem med supplerende understøttelse og prøve at tage understøttelsen fra dem. Det rigtige ville være at ændre de andre forhold, og det har arbejdsministeren også et ansvar for ikke sker. Han bliver bare brugt her til at skjule dette og til at angribe ikke dem, som tvinger deltidsstillinger igennem, men dem, som er blevet tvunget på deltidsstillinger, for det er det, man gør. Jeg er meget betænkelig ved de stramninger, man nu gør lovmæssigt gyldige, for da det alene var et administrativt spørgsmål, kunne man påtale det, når man gik for langt; det kan man ikke, når det er lovgivning.

Bolvig (RV):

Arbejdsministeren er overbevisende – nu og da farligt overbevisende – f.eks. i sin argumentation for mindstegrænsen på 5.000. Selvfølgelig virker ministerens argumentation, og det virker også, at organisationerne tilsyneladende går ind for det, men jeg vil alligevel gentage mit spørgsmål fra før: har arbejdsministeren eksempler på, at de små kasser ønsker en sådan ordning? Har der været henvendelser fra dem om at blive tilsluttet de større? Det skulle man jo tro, når man tænker på, hvad hr. Kaj Poulsen siger med hensyn til servicen, for det er jo helt givet et problem. Men hvis hr. Kaj Poulsen og arbejdsministeren har ret, skulle man tro, der var mange af de små kasser, som ønskede en sådan sammenlægning, og det vil jeg altså gerne vide. Er de små kasser ikke effektive nok? Jeg ved godt, disse spørgsmål hører til under udvalgsarbejdet, men jeg bliver nødt til at stille dem her.

Sluttelig vil jeg sige tak for ministerens, synes jeg, åbne tilsagn om at ville drøfte 130 dages reglen. Jeg håber, den drøftelse vil ende med, at vi får ændret forholdene. Jeg vil her gerne lige rette en misforståelse. Når jeg talte om et heldagsmøde, mente jeg ikke om 130 dages reglen, men om de supplerende dagpenge, for det er pokker tage mig et vanskeligt problem, som i hvert tilfælde jeg har svært ved at tage en klar stilling til, fordi jeg ser alle de mange farer og vanskeligheder, der er forbundet med det, og derfor synes jeg, at et så følsomt emne er egnet til en heldagsdrøftelse.

Tyroll (VS):

Nu kom arbejdsministeren med den uhyrlige påstand, at denne lovgivning ikke betyder forringelse for én eneste ledig person. Det er jo spændende, og vi vil prøve at fastholde ministeren på, om det virkelig er tilfældet. Jeg vil hævde, at der kan påvises en række tilfælde, hvor der er tale om forringelser.

Må jeg stille nogle konkrete spørgsmål: Hvor ligger garantien for, at arbejdsgiverne betaler vejrligsordningen? Hvor ligger garantien for, at arbejdsgiverne betaler for den dårlige tilrettelæggelse? Man kunne godt have brugt nogle andre forslag, f.eks. det, at hvis arbejderne bliver udsat for en dårlig til-